

Tato diplomová práce se zabývá postavami a jejich vztahem k vlastenectví, rodině a Bohu v průběhu celé tvorby Terézy Novákové. Pokouší se nalézt propojenost vztahu postav k těmto rovinám a vlastním životem autorky a také spojitost raných romantizujících próz a velkých románů.

V raných prózách převažuje prvek vlastenecký a rovina romantické lásky, zatímco je zde oslaben prvek náboženský. Autorka hojně využívá hodnotícího pohledu vypravěče, postavy a jejich jednání působí nerealisticky, pateticky.

Povídky inspirované Vysočinou jsou velkým posunem v tvorbě Terézy Novákové. Mění se nejen podoba próz, ale dochází i k posunu v nahlížení postav a jejich vztahu k češtví, rodině a náboženství. Autorka se vzdává patetického vlastenectví a do centra lidského života klade rodinu, také se mění pohled postav na náboženství. Presentované postavy jsou nyní psychologicky prokreslenější, plastičtější, realističtější. Oproti vlasteneckým povídkám ztvárňuje autorka „malé lidské tragédie“ a intenzivněji vnímáme postupnou ztrátu lidských jistot.

Ta je dovršena velkými romány, zejména dílem Děti čistého živého a Drašar. Teréza Nováková zbaví své postavy všech jistot a nechá je propadnout na samé dno.